

काठमाडौँको पुरानो गल्लीमा बसेकी लालीगुराँस नामकी नानीले एउटा रहस्यपूर्ण दिन बिताइन । बिहानै उनले बुबालाई पुरानो खुर्सानीको बाँसुरी बजाइराखेका सुनेपछि उत्सुक भइन् र आवाजको स्रोत खोज्दै घरको अँध्यारो कोठामा पुगिन् । त्यहाँ ढुङ्गाको भित्तामा सानो प्वाल थियो, जसबाट सुनिन्थ्यो—महायोद्धा भीमसेनले कहिल्यै नखोलेको खजाना त्यहाँ लुकेको छ । लालीगुराँसले साहस बटुली र प्वाललाई विस्तारै चिर्दै सुनौलो झिल्के सन्दूक फेला पारिन् । तर सन्दूक खोलेपछि सुनचाँदी होइन, कागजका रङ्गीन पुतलीहरू बाहिर निस्किए र पुरानो घरभरि नाच्न थाले । पुतलीहरूले भन्छन्, “साँचो खजाना धन होइन, कल्पनाशीलता हो ।” त्यस दिनदेखि लालीगुराँसले गल्लीका अरू बालबालिकालाई पनि आफ्ना कथाहरू सुनाउँदै, सबैलाई सपनाका पखेटा दान गर्न थालिन् ।